

cağrılmayan cenazalar

ANNUS VII / VOL. IV

KULT

Bibliotheca
Pandemos

yazmakontolojikfarkındalığınenhacimlihalidir

çağrılmayan cemaat

VOL IV

© 2020, Kült Neşriyat

Genel Yayın Yönetmeni: Halil Duranay

Editör: Kamil Savaş

Kapak Resmi: Gözde Kasapoęlu

ISBN: 978-605-9894-24-1

Kült No: 59

Kategori: Mecmua

Kategori No: 4

İlk Yayın Tarihi: Mayıs 2020

info@kultnesriyat.com

www.kultnesriyat.com

kultnesriyat.wordpress.com

twitter.com/kultnesriyat

www.facebook.com/KultNesriyat

[instagram/kultnesriyat](https://www.instagram.com/kultnesriyat)

anti_manifesto

-Deklare edecek bir Şey yok!

-Bu M.S. Varlığın Huzursuzluđunun Gayri-resmi
Tutanağıdır.

-BilinçdiŐını serbest bırakmaktan geçiyor HER ŞEY:

-BilinçdiŐı serbest kaldığında, işte o zaman felsefe
bizzat yıkımın kendisidir artık.

-Kağıda bulandırılmıŐ műrekkepse, yazarın kaybettiği
kanıdır.

-İki asır sonrası için yakılmıŐ biçimsiz bir ağıt için bu
gece burada toplandık.

-İYİ GECELER YERYŪZŪ.

septem
annorum

ÇC'nin ilk manifestosu olan anti-manifestoyu deklare ettiğinde tarihler Ocak 2013'ü gösteriyordu. Ölüler Üniversitesi mottosuyla hareket eden bir grup yarı-akademik yahut bağımsız yazar yeni bir deneysel ortaklığın oluşumunu başlattı. Tarihler Mayıs 2013'ü gösterdiğinde ÇC'nin ilk sayısı yayınlandı. ÇC'nin isim babası Mösyö Maurice Blanchot'ydu - onun La Communauté Inavouable isimli sır metni ekibin pusulasını belirledi dolayısıyla tüm uzlaşsı Nietzsche'den, Başsızlar'dan, Gerçeküstücülük'ten kan takviyesi aldı. Mayıs 2013'te yayınlanan ilk sayı tarihsel bir kaza kesişmesiyle 68 olaylarının da 45. yılına denk gelmişti. CÇ, dar tarihi içinde arada bir uyandı, içerden seslendi, kafasını gösterdi, uyudu ama doğasındaki sonsuz kıpırdanma 3 sayı ve iki manifestoyu tarihin kuytularına bıraktı. Şimdi 2020'nin Mayısı ÇC'nin deklare edilışinin 7. yılı, bunun şerefine ilk sayıya imza atan dört yazar yeniden bir araya gelerek ÇC'nin 4. sayısını hazırladı. Bu defade tarihsel bir kaza bizi yüzyılın en sert küresel pandemisi ile çakıştırdı. Baştan aşağı bilinç akışı deneylerden oluşan bu sayı vesilesi ile bir kez daha uykudan uyanmanın tatsız huzur(suzluğ)u içindeyiz.* İyi Geceler yeryüzü...

VII.
YIL

Abidin Mahmut
2020 / Yeni Babil

*Son veriler itibari ile dünyadaki Covid 19 bulaş sayısı 2.400.000 sınırını aştı.

İnsan-merkezli Dünyanın İflasından Virüs-merkezli Dünyanın İnşasına

Halil Duranay

2015 Temmuz ayında kimliği belirsiz kişilerce F.W. Murnau'nun kafatası mezarından çalındı. Murnau'nun korku sinemasının babası olması, ilk etapta bir grup fanatik tarafından çalınan kafatasının bazı kara büyü ayinlerinde kullanılabileceği yönündeydi, bir diğer görüş de fidye ihtimalinde durdu ama 1930'larda ölmüş bir sinema yönetmenine torunlarının torunları ne kadar fidye öderdi ki? Mezar soyma geleneği çok eski bir alışkanlık ve tabii ki ceset çalmak da. 18. Ve 19 YY.'da bilimsel araştırmalarda kaçak kullanmak için kadavra hırsızlığının dünyada müthiş bir pazarı vardı. Hatta Viktorya döneminde kadavra hırsızlığını engellemek için cesetleri kilitli ağır metal kafeslerin içine koyuyorlardı. Ceset cürüdüktan sonra kadavra olarak satılamayacağı için bu kafesler mezar açılıp geri alınırdı. Sömürge dönemi Mısır'da sokaklarda seyyar satıcılar tarafından yok paraya satılan mumyalar da meşhurdur. 20. YY'da da zenginlerin fidye için cesetlerinin kaçırılması olaylarına sıkça rastlanır. İşin kriminal ve patolojik tarafları bir yana koca bir absürdlüktür mezar hırsızlığı, ölü soymak, ölü kaçırmak. Bir türlü doğayla kurmayı becermediğimiz ilişkinin absürd sızıntılarından birine örnektir. Üstelik Kierkegaard'tan daha hiçci Camusvari bir başkaldırı gerektirecek bir absürdlüktür bu. İnsan-merkezli dünyanın sunduğu nihai boşluklarla baş etmenin bir metdodur absürd, tanrı-merkezli dünyanın aksine bizi daha başıboş bırakmıştır (orada en azından dinin güçlü bir macun işlevi vardı). Kaldı ki şimdi bile insan-merkezli dünyanın bütün krizlerinde yine devayı tanrı-merkezciliğin metodlarında araması çok da hayret edilecek birşey değil.

Hatta iki merkez arasında kurulan hem metaforik hem de defakto bir bağ da var. 2012'de Agamben'in Sava ile yaptığı bir söyleşide Benjamin'in 2. Dünya Savaşı dolayları dünya genelinde gerçekleşen tuhaf kapital dönüşüme karşı yaptığı eleştirileri temel alarak söylediklerini hatırlayalım: "Olan biteni anlamak için, Walter Benjamin'in kapitalizmin düz anlamıyla bir din; ne mütarekeyi ne de selameti tanıdığı için şimdiye kadar var olmuş en vahşi, en amansız ve en akıldışı din olduğu biçimindeki fikrini yorumlamak zorundayız. Onun adına daimi bir tapınma hali yürütülüyor; ayini emek ve nesnesi de para olan bir tapınma hali. Tanrı ölmedi, paraya dönüştü. *Banka* –bir yüze sahip olmayan işçi arıları ve uzmanlarıyla– kilisenin ve rahiplerinin yerini almış durumda ve krediler üzerindeki hükmüyle (tasasız bir biçimde egemenliğinden feragat eden devlete bile borç vermektedir), imanın günümüzdeki kalıntısını –az bulunan ve belirsiz imanı– manüple edip yönetmektedir".*

*"Tanrı ölmedi, paraya dönüştü" (Giorgio Agamben ile Söyleşi) Çev: Abdurrahman Aydın.

Şimdi kilitlendiğimiz pandemi evresinde de bu benzeşmeler paradigmalarının nasıl hunharca çalışıp, yine kapitalizm için ceset biriktirdiğine tanıklık ediyoruz. Bacon'un bir lafı tüm bu pandemi sürecinde kafamda dolandı durdu: "Cure the disease and kill the patient". İletiyi tedavi etmek için, illeti kapanı öldürmek, bu derin bir histeri ve bu histeri son bir aşırıdır modern dünya biliminin ekonomi-politiğinin temel dinamiğini oluşturdu. Aydınlanma zaferini hep tanrı-merkezli dünyanın yerine insan-merkezli dünyanın inşası ile kutsadı. Kantçı kendi aklını dış hiçbir etmene bağlı kalmadan kullanmaya cesaret eden ve bu şekilde asilce özgürleşecek olan insanın kutsanıydı bu. İnsan-merkezli dünya bizi makro yıkımların silsilesine ilettiler, tüm modernite diye onadığımız tertibat aslında bu lunduha çöküşün durak noktalarından başka birşey değildi. Dünya, tarihi boyunca çok fazla salgın ve pandemi geçirdi ama hiçbir Covid 19'un yarattığı 'öncesi ve sonrası' miladını kuramaz.

Bu küresel yıkım süreci, aydınlanmadaki yer değiştirmenin yeni bir ölçütünü yaratacak; insan-merkezli dünyadan virüs-merkezli dünyanın inşasına radikal ve hazırlıksız bir geçiş (belki de sıfır noktasında varolan organizmaların insandan evvel yaşamı ördüğünü düşünürsek, fabrika ayarlarına geri döndüğümüz bile düşünülebilir). İster bir deney kazası olsun, ister doğanın bir eseri olsun bu virüs açık ve net bir şekilde artık karşılaşacağımız her yeni versiyonun çok daha agresif olacağını haber veriyor. Belki de kolonyalizmin, kapitalizmin, küreselleşmenin normlarını pandemilere, salgınlara, karantinalara devrediyoruz ve bu zorunlu bir takası öngörüyor. 21. YY'ın yeni normunu oluşturacak kavramlar var önümüzde. Şüphesiz Covid 19 sonrası hiç kimse gözle göremediği virüslere karşı saygısızlık edemeyecek çünkü bu post-aydınlanma sürecinin merkezini virüsler işgal ediyor.

Marx'ın manifestonun başında andığı gibi, yine yeni dünyanın başında bir yeni hortlak dolaşıyor ve eskinin tüm güçleri bu hortlağı avlamak için topyekün bir sürekle avı başlattı. Eski dünyanın efendileri hala insan-merkezli dünyanın kof yöntemleriyle yeni dünyanın efendilerine karşı "Cure the disease and kill the patient" diye yüksek desibelli naralar atıyor ama ne sürekle avı ne de bu çürük savaş narası, insan-merkezli dünyanın şansını yükseltmiyor. En azından bilançolar bu savaşta ne kadar zayıf olduğumuzu açıkça ortaya koydu. Öte yandan modernitenin kurucu babaları, aydınlanmanın özgür düşünen insanların asil uygarlığının aslında içi boş bir fantazyaya olduğuna da tanık olduk. Büyük anlatıların ve mitlerin evi batının yüzyıllardır kurduğu tüm kodların kendine bile hayrı olmadığını gördük.

Artık hedeflerin, hiyerarşilerin, insan mitlerinin tüm işlevini yitireceği ve doğanın geçilen eşiklerini yeniden dizayn edeceği bu aşamada doğanın büyük kükremelerini görmezden gelmemek bize varolmak adına biraz daha zaman tanıyabilir; doğanın dengesine saygılı bir yaşamı ve onun gerektiğinde en sıkı yönetimi uygulayabilecek yegane otorite oluşunu da kavramanın önemini anlamamız içinde güçlü bir fırsat.

Evet Murnau'nun kafatasını kim ne yapmak için çalar ki? Burnuma pis kokular geliyor, Foucault Sarkacı gibi bir komplo, insanın ahmaklığına adanmış bir plan. Acaba bir grup çapulcu Murnau'nun kafatasını kullanıp eskatolojiyi nihayete erdirecek bir deney-ayın mi tertipliyordu? Yükselen salgının katliam seslerine ve onun kulaklarda dolanan aydınlanma evvelini hortlatma çığlıklarına karşı yeni bir dekadansı başlatacak bir tertip olabilir bu. İnanın absürd olanın içinde daha da absürd davranmakta mevzu bahis görmüyorum.

Sterna

Hirundo

Barış Yarsel

Adaya yukarıdan bakan biri bu kara parçasının kararsızlığını fark edip şaşırabilir, çünkü anakaraya ancak düşük gelgitin açtığı dört kilometrelik ince yol ile bağlanıyor ve gelgitin yükselişle tekrar bir ada oluyor, yedinci yüzyılda şimdi ismini anmanın anlamlı olmadığı bir keşişin akıl etmesiyle tuz yetiştirmeye yeltenen sakinlerinden birkaçı düşük gelgitin sunduğu yaşam fırsatından faydalanan deniz kulağı, anemon, kahverengi deniz yosunu, kiton, yengeç, yeşil alg, hidroid, kum midyesi, deniz salatalığı, marulu, tarağı, kestanesi, karides, salyangoz, istiridye toplamak için suların çekilişini fırsat bilip eğile kalka, ufka kadar uzanan düzlükte gözün seçebildiği tek tük taşlar dışında karaltının görülmediği balçıktan başka bir şey sunmaz gözükken Gois Geçidi'nde her yana dağılıp, ışığın kendine has biçimde grinin tuhaf tonlarına kırıldığı o akıl almaz düzlükte ellerine ne geçerse topluyorlar. Barbâtre'nin yalancı terzisi Auguste Gauvrit'in at üzerinde ilk geçen olduğunu iddia ettiği fakat bunun adaya hapsedilmiş Nantes'luların canlarını işgalci Normanlardan kurtarmak için denizin çekilişle geçidi koşarak geçip kıtaya sığındığı gerçeğini gölgelediğini unutmadan, yolun iki tarafına gelişi güzel dikilmiş ahşap can kurtaran direklerinin vakur sessizliğinin katıldığı o göz alabildiğine uzanan düzlükte sanki hiçbir şey olmuyor, oysa birçok şeyin hem de hızla olduğunu görüyor o, örneğin suyun hıza kabardığını, ufkun renginin yükselen denizle birlikte griden sözcüklerle anlatılmaz güzellikte mavinin kopkoyu tonlarına hatta bir an kızıla dahi döndüğünü, işte bu bir şeyler olmuyor hissinin yanıltıcılığında, istiridyelerin peşinde eğilmiş dört dönen o avcı olmaya zerre cesareti olmayan toplayıcıların uzaktan izleyenlere estetik gözükken oysa aslında nefes aldıkça ağızlarını ve burunlarını yakıp acı veren, biraz da kafalarını iyi eden güçlü iyot kokusuyla zaman ve yön duygularını kaybettiklerini anlayan insanların yükselen sulara kapılacaklarını fark edip dehşet içinde feryat figan çeşitli yönlerden ibadete geç kalmış inananlar gibi dizlerine kadar gömüldükleri çamurda küfür kıyamet koştuklarını, sonra asimetric biçimde sanki tesadüfen oradalmış gibi dizilmiş can kurtaran direklerine tırmanmaya çalıştıklarını görüyor.

Basılacak her yeri yapış yapış olmuş geçidin iki yanından kavuşmaya sabırsızlanan suyun akıl almaz hızla yükselişini, panikle tutunmaya çalıştıkları can kurtaran direklerinde kayıp kanattıkları ellerinin acısıyla çırpınırlarken şaşkınlığını yaşayan insanları, alçak seti aşan bir

dalganın patlayışında serbest kalan damlacıkların havaya karışan ışık yansımalarındaki o yumuşaklığı görüyor. Direkler sanki birileri özellikle benzetmek istemiş gibi çarmıh biçiminde dikilmekle kalmamış, apansız gerçekleşen ve sadece o anda orada yaşanan kıyameti haklı çıkarırcasına eskimiş ahşabın çamur rengi kollarına sıvaşmaya çalışan bu insancıklardan tiksiniyormuş gibi ufkun kızılığına çevrili halde put gibi dikilmiş bekliyorlar. Beklediklerinin ne olduğunu cam gibi berrak suda alenen görüyor. Yaşamda her detayı kılı kırk yarıp düşünen, incecik hesaplarıyla mükemmel hayatlarının her anını boşa gitmeyecek biçimde planlamış bu insanların eğilmiş istiridye toplarken içlerine dolacağını umut ettikleri huzurun yitip gitmesiyle, geçide girmeden son bir kez kontrol etmeyi atladıkları gelgit saatinin onların biteviye düzeneğini bozup muazzam bir kargaşanın ortasına atmasına karşın birazdan çarmıh rengi çamura bulanacak otomobilleri olmasa da en azından kendilerini gelip kurtaracak birilerini bekliyorlar. Oysa bekledikleri uzun yıllar önce katledildiler. Hem de burada, şimdi birbirinin üzerine çıkan dalgaların dolduğu bu tuhaf çanak biçimindeki geçidin hemen yakınlarında uykulu gözlerle bir araya gelmiş, sonra diğerini doğal düşman olarak belleyip iki tarafa ayrılmış, sonra hiç vakit kaybetmeden birbirlerinin boğazını kesmiş insanlar arasında yitip gittiler. Şaşkınlık verici olan öldürdüklerini gömmeye dahi yeltenmeyen insanların oraya buraya bıraktıkları cesetlerin kokuşmuşluğunda neredeyse yaşayan insan kalmayan katliamın bıraktığı enkaz arasında birkaç kişinin hiçbir şey olmamış gibi gezinmeye devam etmesi değil ama savaşın ardından evlere ve ağaçlara çöken mutlak hareketsizliğin ortasında kendilerini bile şaşırtan o duyguyu, hafiflik diye nitelenebilecek rahatlamayı hissetmeleri.

Birilerini duygusuzca öldürmek Gois Geçidi'nini suya boğulmadığı anlardaki hayranlık uyandırıcı sessizliğine uygun düşüyor. Baktığında, orada yengeç toplamak için örgütlenmişken ve birbirlerinden yeterince uzakta eğilmiş halde çamuru eşelerken başlarına gelmiş hayal edemedikleri kadar muazzam bir felaket yaşayan insanların kendilerini lüzumlu hissettikleri oranda yaşadıkları dehşeti görüyor ama içinde herhangi bir tehdit veya kendine uygun herhangi bir duygu belirmiyor. Bunun nedeni zalimlik değil. O kendisini bildi bileli sadece kendisi için gerekli hissetti ve ötesine hiç karışmadı. Diğerlerinin lüzumsuzluğu onu mükemmele yaklaştırdı ve giderek dikkatini kesintisiz biçimde sadece kendisine, eşelediklerine verdi ve böylece giderek hafifledi ve hafifledikçe diğerlerini unuttu ve

unuttukça onları görmez oldu. O geçitte hiç durmadan vızır vızır geçen otomobillerin, motosikletlerin ve onların gürültüsüyle birlikte çıkardıkları dumanın pisliğinin çekilmez hale gelmesi gerekirken, bütün o kargaşa zaten suların gelişinden önce o geçidin gelgit baskını olmasa bozulmayacak sessizliğine katıldı. Her şey çok tuhaf. Şimdi canlarını çarmih biçiminde can kurtaran direklerine tırmanarak kurtarmaya çalışan insanların hiç kuşkusuz bir yerde evleri, her birinin biricik hikayeleri, sevdiklerini düşündükleri başka birileri, avları ve ihtimaldir ki önlerinde yaşayacakları düşündükleri başka hikayeleri var, oysa şimdi sadece birileri gece vakti ışık tuttuğunda oraya buraya kaçışan ufak yaratıklar gibi görünüyorlar. Demek ki anlatılan veya görülen hikayelerinde göstermekten kaçındıkları çatlaklar var, bu ana dek bir arada tutmaya çalıştıkları hamlelerinde, bununla da yetinmeyip canları ne isterse onu yapmaya kodlanmış güçlerinde, şaşkınlık verici o güveniyle kuşattıkları düzenlerinde, herhangi bir anda herhangi bir nedenle veya herhangi bir nedeni olmadan herhangi bir şey yapmak üzere tasarlanmış davranışlarıyla biçimlendirdikleri bedenlerinde sızıntı yapacak delikler var. Demek ki şimdi yaşadıkları bu anlamsız alt üst oluş sadece onların şimdiye dek elde ettikleri kesintisiz zaferlerinin sonu anlamına gelmiyor. Bu muhteşem geçidin şimdi hızla suya kaybettiği alanda artık taşıyamadığı gerginliğin üzerine üzerine gelen dalgaların patlayışında işaret ettiği üzere aslında bu keskin darbenin, bu sert sarsıntının onlara gösterdiği bir yön var, akılsız olduklarından bunu bir işaret zannedebilirler ne yazık ki. Geçidin içinden ölümlerin üzerinden yürüyüp gitme şansları varken orada o çamurun içinde debelenen biçare hayvancıkların peşinde koşmayı tercih ettiklerinden gözden kaçırdıkları, kırık dökük, kıymıklarla dolu can kurtaran direklerinin dimdik uzantısında keskinleştirdiği, şimdi kendilerine sorulsa asla istemedikleri bir belaya tesadüfen bulaşmış herkesin vereceği bir cevabı gözden kaçırdıkları anlamına geliyor, bir umudu.

Bayağı sumru başka işi gücü olmadığından bunları gördüğünü sanıyor ama aslında hiçbir şey gördüğü yok. Çünkü uzun zamandır orada sığ suyun otluk adacıklarından birinin kenarında tam da suyun kül rengi yansısının rengine bürünmüş ve put gibi duran bir balıkçıl upuzun boynunu kıvrımış, heybetli kanatlarını bedenine yapıştırmış, sert gagasını kapamış yumuşak zeminde eşelenirmiş gibi dururken gözlerini kaçışan insanlara, geldikleri taraftan yükselen suya dikmiş, yeryüzünde hangi hızda hareket eden ne varsa o anda görüş alanında, o sonsuz düzlükte ufukta ışık renkten renge girerken her nasılsa yakınına konan kendisini, yani o

meraklı bayağı sumruyu görüyor. Faunanın asıl varlıklarından bu kırmızı ayaklı kuşun orada bulunmaya en az kendisi kadar hakkı var denebilir, ancak buna rağmen kendisi sığ suda dikilmiş dururken üzerinde bir an fıldır fıldır dönüp yanına dikkatsizce konması artık gelgitle zamanın ve suların akıl almaz biçimde hızlanmasından değil, sumrunun nicedir türlü korkuyla hareketsizleşen insan yığınlarının eskisi gibi tehlikeli olmadığını düşünmesinden olacak. Bu yüzden aniden yanında belirmesine şaşırmış gibi bir an gerilen balıkçıl, o muazzam gagasını gözün yakalayamayacağı bir hızla bayağı sumruya bir an savurup hemen geri çekiyor. O anda, zıpkın gibi atılmış gaganın o tek hareketiyle Gois Geçidi'nin balçık zemini suyun altında akıl almaz güzellikteki renklerin yansımalarında erirken ve sayısız yengeç ile istiridye, kum midyesi ile deniz tarağı yükselen denizde kendilerine yer bulurken ve yönlerini şaşırmış zamanı kaçırmış birkaç kişi direklere tırmanmaya çalışırken, o muazzam kargaşada kıpır kıpır yerinde duramayan dünyada bayağı sumru başına gelene sitem eder gibi bir ses çıkarıp yükseliyor ve yıldırım hızıyla artık anakaraya bağlanmış adaya doğru uçabildiğince uçuyor ve çalılıklardan uzak durmaya çalışıp ormandaki herhangi bir evin bahçesine konuyor.

O zaman gözü biraz daha uzağa kayıyor çünkü kimsenin bakışı uzun süre bir yere sabitlenmiyor, bir yerde tutulamıyor ve kimsenin bakışı aslında sadece bir yere baksın diye ortaya atılmış değil. Öyle ki göremediği yerlere, biraz daha uzağa, Kelt Denizi'nin sonuna, batının en batısına, Ushant tarafına kayıyor gözü çünkü nasıl böyle bir geçit evrende başka bir yerde yoksa öyle bir ada da başka bir yerde yok. Her adanın kendine göre oluşunun dışında bir delilik orası. İster inanın ister inanmayın Ushant'ın kayalarının aslında adanın kanı olduğunu düşünüyor, hatta kan kokusu ta oraya geliyor. Orada birini gördüğünü sanıyor, üzerine eğildiği kütüğü çıldırmış gibi cilalayan birini. Kütüğün pürüzsüz, temiz yüzeyini. Tozun inip bulacağı bir boşluk, bir çatlak veya çizik dahi yok. Üzerine eğilmiş, bu zamana dek biriktirdiği sonsuz dikkat duygusunun güveniyle akışkan bir maddeyi, vernik olmalı, hazırlayan biri. Ona bu güveni hiç ihanet etmediği tekrarlar kazandırmış olabilir veya adanın yaşayan her canlının nefesini kesen kuvvetli rüzgarı ona bu güdüyü kazandırmıştır. Denizin tuzlu damllarını hiç durmadan on binlerce yıldır adaya savurup duran rüzgar sadece ahşaba yaşama izni verirken toz zerrecelerini herhangi bir yere iniş imkanı vermeden oradan oraya serpip duruyor. Uçuşan tozlar sonsuza dek uçacakmış gibi sıradanlığa kapılmış. Rüzgar

eşikten vurunca heyecanlanabilir, bir fırtınanın yaklaştığında içinde beliren o keyifli tehlike hissidir. Ardından bitmek bilmeyen uğultusuyla rüzgar hiç durmadan estikçe aklını kaybedeceği korkusuyla artık bitsin diye yalvaracaktır yakında. Hiç durmadan oradan oraya koşan, kaldıracığı ne varsa savurup duran, dal parçalarını hatta iri ufaklı taş parçalarını bir araya toplayıp hortumlar oluşturan bu muazzam rüzgar silsilesi yüzünden adanın kendine özgü kısa kuyruklu koyunu da çıldırarak gibi oluyor. Ondan kurtulmak için bir oraya bir buraya koşturup duruyor ve ona bakmayı başarmış olsa mutlulukla dans ettiğini düşünebilirdi. Yapacak hiçbir şey yok beklemekten başka. Ne önce ne sonra. Rüzgar bitsin diye bekleyecekler. O geçmeden başka bir şeyin var olma imkanı yok. Onu alt edemeyecekler, onlardan önce vardı, onlardan sonra olacak. Felaket neden şimdi orada, Kelt Denizi'nin sonundaki o adada, üzerinde yaşayanların dünyanın sonu dedikleri kayalıklarda belirdi. Şimdi, tam da oraya baktığı ama göremediği anda rüzgar yine kendini bildi bileli yaptığı gibi tüm gücüyle eserken, belki suyun aynasına tam dik açı yaptığı sırada. Ahşabın rüzgarın şiddetine karşı çürümeye direnişine metalden çok güvenmişlerse de işe yaramamış demek. Oysa felaketin mucizevi bir ağ gibi görünüp yel biçimini aldığı bu durumda rüzgarın kentlere göre adaya insafli davrandığı bir hal var. Ona göre yönünü çizip uçabilirler, yürüyebilirler, hatta onu arkalarına alıp adanın diğer ucuna kayalıkların keskin kenarlarının cam gibi parladığı yerlere koşabilirler. Ağaçsızlıktan muzdarip olmasalar rüzgara tapınacak denli sevinebilirler. Oysa artık esinti denemeyecek denli şiddetle esen ve kendini bir an bile unutturmaya niyeti olmayan bu varlığın onlara göre anlamsız, kendince baştan aşağıya nedenlerle bezeli bir hedefi var. Sürekli esiyor ki karşısında hiçbir şeyin durma imkanı kalmasın. Taşdığı sonsuz tuzla aldıkları her nefeste acı hissetsinler. Acıyla kurumuş gırtlaklarını ıslatmak için içtikleri suda yine tuz tadı alsınlar. Yapraklar dahi kendilerini koruyamasınlar. Çaresizce tutunmaya çalıştıkları havadan zehirlenmemek için yağlanmaya çalışsalar da bir işe yaramasın. Can kurtaran direkleri misali dikilmiş deniz fenerleri dışında ayakta veya hayatta hiçbir şey kalmasın, her şey, yaşayanlar ve şeyler ve zaten çoktan ölmüş ama kupkuru kalmış ve artık bir fosilleşmiş ne varsa tüm ada dümdüz olsun, çünkü basitçe bunu yapmaya gücü var ve onlara şiddet dolu gelen esişi kendi akışında sadece kendi gerçeğini yaşamaktan ibaret.

Artık bakmaya devam edemiyor çünkü esinti gözlerini yaşartıyor. Orada otlukların yakınında tam da artık ne olduğu tasvir edilemeyen an gelince onu sinekler buluyor, göz kapaklarına, kanatlarının diplerine ısrarla yumurtalar bırakan yeşil sinekler. Sonra bazı böcekler geliyor. Önce gözlerini yiyorlar, böylece bedeninde bir çift delik açılıyor ve orasını burasını didiklemiş böceklerin larvaları içine doluyor. Ufacık yüzüyle kafasının derisi kuruyup geriliyor, çatlamış gagasının altından çene kemiği görünüyor ve sanki kahkaha atıyormuş gibi çarpılmış halde öylece bekliyor. Larvalar ne kadar iç organı varsa yiyip bitiriyorlar. Taşlığını ve bağırsaklarını yerlerken oralardan dışarıya delikler açılıyor ve yeşil sinekler vızıldayarak geliyor. Sürgünden dönmüş, özgür kalmış tutsaklar gibi yeniden üşüşüyorlar. Bazı birkaç iri kuş, gündüz bir alakarga herhalde, gece bir puhu pike yapıp kapabildiği kadar kurtçuğu alıyor, ihtiyatla yuvalarına taşıyor. Bayağı sumru gökyüzünün güzelliğinden ve yeryüzünün karmaşasından ve adayı anakaraya gelgitle zaman zaman bağlayan yolun insanı ve hayvanı kendinden geçiren düzeninden uzaklaşıyor, o bahçede bir kenarda alacaklarını almış sineklerin ve böceklerin ardından alışlagelmiş kuvvetli rüzgarın çürümekten kurtardığı birkaç tüyünü taşıdığı çalılıklardan uzakta toprakta kalmış bir telek oluyor bakılsa, ama onu bile fark edecek biri gözüküyor etrafta.

Son(a)ra

Nil Göksel

Organik yığın bir sona ilerler. Son, sürtünmenin sonucudur. Şeyin dünyası ile yer ne birbirlerinin içinde ne de tümüyle dışında kalabilirler, birbirlerini eze eze, kazıya kazıya geçip giderler. Sürtünme bundandır. Yer dünyayı tüketir. İlerlemek dönmektir ama bu dönüş başlangıç noktasına bile varmaz. Varlık varmaz. Son her zaman farazîdir ve bu yüzden insan kendine bağlanabileceği pek çok ölüm fikri inşa eder. Bir türlü içinde olamayacağı anın inşasıdır bu. İnsan yaşayamayacağı şeyleri icat eder. İmkânsızın imkânı yaratır.

Son bazen ölümden önce bazen sonrasında bazen defalarca gelir. Çoğu zaman sezilmez bile. Takip edilemez. Ölüm gibi doğrusal olmadığından, bir noktaya sabitlenemediğinden. Suyu damlatılmış mürekkep gibi dağılıp gider. Saklıdır açıklığı. Dehşete düşürür bu yüzden. İki yüzü yüzünden. Bir yüzü başkalıktır. Nesnelere başka tutar, adları başka söyler, başka tanır kendini ve dünyayı. İkinci yüzü bulaşıcılığıdır başkalığın. Tek bir ad değişse taş taş üstünde kalmaz artık. Tüm bunlara usullüğü, gizliliği eklenir. Bir işaret arar durursun. Bir bitiş ya da başlangıç çizgisi. Nerede yıkılmaya, dağılmaya, dökülmeye başlar her şey? Ne zaman gelir son? O ilk parça düştüğünde mi ya da sonuncusu toza karıştığında? Nasıl seçilecek bu, bir parça yaşarken diğeri öldüğünde? Umudun tükendiğini nasıl

anlarsın? Gençliğin sona erdiğini? Bir şeyin öldüğünü? Ve hatta bir devrimde bir şeyin öldüğünü? Son bağlaşıktır.

Dehşet incelikli bir düşünme talep eder. Bir labirentte yol almayı, her defasında daha büyük, genişleyen bir sahneye dalmayı. Korku ise el çabukluğu ister. Yap ya da yapma der. O kadar kesin ve çabuk ister ki bunu senden. Neyin yapılıp yapılmayacağını bilmediğin zaman bile buyruğuna yetişilemez. Böyle bir hız ancak her şeyin birbirine geçirildiği bir konumda sonsuza kadar tutulmasıyla mümkün olur. Korku taşlaştırır. Bu ilksel hal her yeni nesnede kendini çoğaltabilir, her yeni icada eklenebilir. Son, dehşet verici olduğu için insan ölümü icat ettiğinde mesela. Dehşet korku ile örtbas edilir. İnsan hikâyesini ölümle süslemek ister. Dehşetin açıklığında kapalı kalamaz. Organik bir yığın yerine kendini bütünlüklü tahayyül eder. Bir benlik kurar, çünkü her ölüm bir benin ölümü olmak zorundadır. Böylece bir ömre sahip olur, kurtuluş ona böyle görünür, kahraman hikâyeleri böyle çıkar. Ölüm düşünmeyi seven iyi yaşamı buradan tasarlar. Yaşamı düşünmeyi sevmeyen öte dünya hikâyesini böyle yazar. Aptal gibi böbürlenir ölümün bilincinde olmakla, sanki kendisi kurmamışmış gibi bunu kafasında. Korkusuyla dize gelir, kahrolur. Her korku gibi ölüm korkusu onu bir şeyden –

dehşetten- koruduğu halde. Ölüm devredilemez. Bu devredilemez anın haşmeti altında ezilendir ölümlü denilen, ezilmesi bile kendisine tefekkür gibi görünürken. Bir son da elbette devredilemez. Ama dehşetin yatağında yatıp kalkanlar bilir, sonlanmanın kendisi devrolmaktır.

Kehanetler & Alametler*

2011 Kült'ün Kurulacağı

Geceden Kalma Bir Sözlük

Kamil Savaş & Halil Duranay

***Ayrıca Köpeklerin İskenderiyesi Diye Anılır**

KURUM GİBİ KAHVE:

OLUŞUN ADALETSİZLİĞİNİ

GÖRMEK İSTİYORSANIZ

DİLENCİLERE İNANIN

KÜÇÜK EKLEM SATAŞMASI:

Dip odanın sağ köşesindeki
2cm.lik leke.

Gecikmiş ağıtların kabahatı:

akışkan bir sertifikası

denetim

bulaşık suyu

ÜLKE: ölü yıkama suyu

Sağır kokusu

Kurum gibi kahve*

*İLK GÖSTERGEYE DÖN

PROBLEMA: bir kaynađı yoktur.
Bütün sahte ontolojik
problemler, paradigmlar ve
yaratılan onca terim kitle
eđlencesinden öte bir Şey değil.
Büyük lanetli payımız:
problemayı yaratıp, olmayan
problemi çözmeye debelenmek.

bir çırpıdalık

doğumun uzun ve sancılı
olmasına karşın, ölümün bir
çırpıdalığı. Bir çırpıda
olanın deđersizliđi ve
arttırılmış hızı.

akışkanlığın durdurulması: bu berraklık bütün suları yatağından çıkarmalı. Hiç bir su yatağında berrak değildir. Akışkanlığın durdurulması...Ordular su yatağından yürüsün savaşlara-yarılıp Kızıldeniz'in altında kalan eski Mısır süvarilerinin dinmeyen zafer sesi/ faşizm hala aynı harmonik dengede seyrediyor.

ÇAĞRILMAYAN CEMAAT

ALMANAK

**ölüler
üniversitesi**

Özgün Bir Okur

Bataille'in Nietzsche'si

Lee Hildreth

Çev: Abidin Mahmut

Bazı metinler çok zor yol alır, okunmuş bir metin defalarca yeni okumalara açılır. Metabolizmamızın bir parçası haline gelmiş bir metin ya tüketilir ya da yeniden yapılandırılır. İşte Georges Bataille için 'Nietzsche Üzerine' böyle bir metindir.

Nietzsche Üzerine'nin, Bataille'ın en kişisel çalışmaları arasında çığır açıcı bir mevcudiyeti vardır. İç Deney, Zerdüş'ten bir alıntıyla başlar ("Gece aynı zamanda bir güneştir.") ve metnin ilk girişi Şen Bilgi'yi anar: Nietzsche'nin "Şen Bilgi" için söylediği şu sözleri kitabım için söylemeyi ne kadar isterdim: "İçinde derinlik ve neşenin sevecenlikle el ele tutuşmadığı hemen hemen hiçbir tümce yoktur!"

Neticede Bataille Nietzsche'ye dönüşmeye başlamıştır. Nietzsche Üzerine, bir süreliğine deliliği def etmek için yazılmış bir kitaptır, bu bir çözümleme kitabı değildir, her şeyden daha cana yakın tutulmuş bir günlüktür. Kitap üst bir mertebenin tasviri ile donatılmıştır, Bataille için bu mertebe "mükemmel ve geri dönülemez" bir biçimde Nietzsche'nin bulunduğu aşamaya ermeden, onun özgün bir okumasının yapılmasının imkansızlığını kavramasıdır.

Nietzsche Üzerine metninden daha farklı duran ve aynı kitap içinde yayınlanmış iki ayrı yazı yine de kaçınılmaz şekilde bize kişisel bilançoları aktarır. Bu yazılar, bir öfke hissinden ve muhafaza etme içgüdüsünden doğmuşlardır ki Nietzsche'yi onun çalışmalarını talan edecek okurlardan korumayı ve onu alakasız bir biçimde dışlayanlara anlatmayı amaçlar. Alman filozofu okuma deneyiminin yüceliği her bir cümlede tek tek bizi yeniden bilgilendirir. Kitapta Bataille yüksek bir perdeden konuşur, bazen rahatsız edici bir şekilde sesi gürültülüdür, belli aralıklarla (Nietzsche'yi hatırlatan) aforizmalara yoğunlaşır. Kitapta, Nietzsche gibi davranan kimi Nietzschecilerin içinde buldukları tecrit ve kibirli mesafe hissini ortaya çıkarttığı düşünülebilir ancak işin aslı bu tip okurlar Nietzsche'nin fikirlerini, kendi boyun eğmişliklerine hizmet etmek için saptırırlar. Bataille, hoyratça kendi bozukluklarını örtbas etmek için Nietzsche'nin fikirlerinin üstüne yatanların yarattığı bu tahribata karşı çıkar ve özgün okurun maruz kalacağı tehlikelere karşı bizi uyarır.

KİMSE NIETZSCHE OLMADAN, NIETZSCHE'Yİ ÖZGÜN BİR BİÇİMDE OKUYAMAZ.

KARŞI-ATAK / EYLEME ÇAĞRI

Georges Bataille

Fransızca'dan Çeviren: Dilan Kırat

- Kapitalist toplumu ne yaşatır?
- İş.
- İşini ona adayana kapitalist toplum ne verir?
- Kemirmek için kemik.
- Peki sermaye sahiplerine ne verir?
- İstedikleri her şey, tokluktan fazlasını, günde on, yüz, bin hindi, mideleri daha fazla geniş olsaydı...
- Peki ya hindileri yiyemezlerse?
- İşçi işsiz kalır, acıdan ölür, fakat hindileri ona vereceklerine denize atarlar.
- Neden hindiler yerine kapitalistler denize atılmıyor?
- Bunu herkes sorguluyor.
- Denize hindileri değil de kapitalistleri atmak için ne lazım?
- Kurulan düzeni devirmek.
- Peki örgütlü partiler ne yapıyor?
- Chambre'da, 31 Ocak'ta, Sarraut şöyle bağırdı: "Sokaklarda kurulan düzeni koruyacağım!" – Devrimci partiler (!) ALKIŞLIYORLAR.
- Yani partiler akıllarını mı yitirdiler?
- Öyle olmadığını söylüyorlar ama Monsieur de la Rocque onları korkutuyor.
- Kim bu Monsieur de la Rocque?
- Bir kapitalist, albay ve kont.
- Ve dahası?
- Bir aptal.
- Peki ya aptal nasıl korkutabilir?
- Çünkü toplu aptallaşmada harekete geçen tek kişidir!

Yoldaşlar,

Bir albay ayaklanıyor ve "her şeyi değiştirmek lazım" diye bağıyor. Direniş için örgütlenen ve her şeyin değişmesi için ne yapılması gerektiğini bilen tek kişi olduğunu iddia ediyor. Yalan söylüyor fakat siyasi sahnede parlamenter olmayan tek kişi o, aynı esnada parlamenter güçsüzlüğüne karşı tiksinti en üst noktaya varmışken! Kitleler, olaylara karşı burjuva parlamentoculuğun sunduğu iğrenç gösteri (karışıklık, boş laf ve utanç verici işler) yerine yönetmeyi bilmek gerektiğinin farkındalar. Kitleler, parlamento dışında olan bir "adam", bir usta beklemeye başladılar... Ve genel sapma içinde de la Rocque Albayı birçok insanın gözünde beklenen adam gibi görülüyor.

Bu sapma, bu adamda olayları yönetebilecek "usta" yeteneğini görmeye kadar gidiyor. En güçsüz "köle"de "usta"yı görmeye kadar: kapitalist sistemin kölesi, insanların mahkûm olduğu devasa çaba gerektiren ve karşılığında yorgunluk, açlık ya da savaştan başka bir şey vermeyen üretim şeklinin kölesi!

Sadece biri için değil HERKES için olduğunu, USTALARLA zamanın harekete geçtiğini açıklıyoruz. Kitleler güçsüz insanlardan bir şey beklemiyorlar. Salt yaklaşan DEVRİM olayları YÖNETME, barışı empoze etme, üretimi ve bolluğu emretme gücüne sahiptir.

İŞÇİLER,

Size sunduğumuz savunma salt kapitalist sömürüyü koruma anlamını ifade etmiyor: kesin yenilgi anlamını ifade ediyor, dün Almanya ve İtalya'da, yarın Fransa'da, saldırmaya aciz olan herkes için.

Devir geri adım atma ve uzlaşma devri değil.

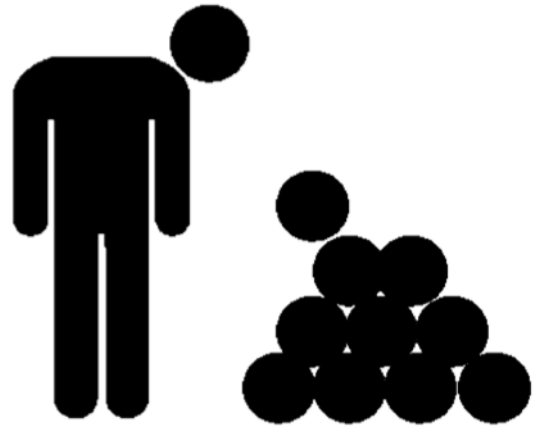
Eylem için – ÖRGÜTLENİN! Geleceğin amansız devrimci otorite oluşumu olacak DİSİPLİNLİ kesitler oluşturun. Kapitalizmin faşist köle disiplinine karşı sömürücüyü titretebilecek bir halkın hırçın disiplinini koyun.

Bu defa, hemcinslerimize karşı, halkları yönlendiren körlerin düzenlerine karşı sonuçsuz bir direniş söz konusu değil artık. İnsanlığın varlığını zindana çevirenlere karşı olan direniş için fedakârlık, kahraman cesareti ve gerekirse hayat feda edilecektir, fakat amaç sömürülenlerin özgürlüğü ve nefret ettiklerimizin umutsuzluğudur.

Yoldaşlar, kapitalizmin bekçi köpeklerinin havlamalarına bu şiddetli düzen kelimesiyle cevap vereceksiniz:

KARŞI-ATAK!

KÜLTÜREL

SERMAYE

**societas
civilis**

fur

fur

**antropolojik
migren
enstitüsü
toplular
manifestolar
2012 - 2013**

FURFUR YERALTI DİSKURU (2011)

FURFUR, Rodchenko'nun asimetrik fotoğraflarında, kafasını bacaklarının arasında sıkarak, sırt derisini değiştiren çağın kurtulma merasimidir.

FURFUR'UN PİPOSUNDAN ÇIKAN DUMAN, ENDÜSTRİYEL ATIKLARDAN DAHA ZARARSIZDIR, AŞIRI DOZU ÖLDÜRMEZ, HAYAT VERİR.

FURFUR AMORF & ATONELDİR: SİRF BU YÜZDEN HAYATIN ÖZÜYLE BAĞDAŞIR.

FURFUR UZAMSIZ DEVİNEN VE HAYATTA KALMAK İÇİN İZİN TALEP ETMEYENDİR.

FURFUR, BİLİNÇDİŐİNDAKİ KATKISIZ İLKEL DÜRTÜDÜR.

FURFUR İBRAHİM BEYAZOĞLU'NUN SOKAKTA BİR AHMAĞIN YÜZÜNE HER AN ATABİLECEĞİ TOKATTIR.

FURFUR ASLA YİNELENMEYECEK OLAN, SÜREKLİ KENDİNİ ÇÜRÜTECEK OLANDIR.

FURFUR GÖÇEBEDİR.

FURFUR, TEKNOLOJİK SAVAŞ MAKİNELERİNİ ALT EDECEK YEGANE İLKELLİKLE DONATILMIŞTIR.

FURFUR, YÖNSÜZ KAYGIDIR.

FURFUR, LAĐIMDA KURULMUŐ SIÇANLAR MECLİSİDİR.

FURFUR, PATRONAJ ENTELEKTÜELLERİNE AÇILMIŐ ALENİ SAVAŐTIR.

FURFUR, bir raptorun tüm yırtıcı vasıflarıyla donatılmıştır.

FURFUR, diri diri gömülmüş tüm bağımsız varlıkların dirildiği mahşer yeridir.

Mantardan evlerde yaşıyan yarı kertenkele yarı toz bir ahaliye mektup (2013)

Pek Sayın Bilmem Kim:

Bu kara öğlenlerde:

Açıp "Devlet & Tabiat"ı bir kez daha okuyup, başımızın üzerine koyuyoruz.

FURFUR BİR ŞEYTANDIR

FURFUR SOYUT OLANDAN SORUMLUDUR

BİZ FURFURLA SOMUT OLANI SOYUTLAMAK İÇİN KUYRUKLARIMIZI ALEV
TOPUNA, SIRTIMIZI YARASA KANATLARINA, BAŞIMIZI GEYİK BAŞINA
ÇEVİRDİK

FURFUR BİR HADİM EDİLMİŞ OLSA DA ONURU BÜYÜK BİR HAYVANDIR

doğada 26 LEJYONA HÜKMEDEK

Madem ki hükümünüz bizi, biz olanlardan ayrı tutuyor,

marinetti'nin kaypaklığını asla bizde bulamayacaksınız.

aynı marinetti'nin puştluğu gibi, aramızdan illa ki dönekler çıkacaktır,
biliyoruz.

ama düşünün bu mantar evler mevsimi geldiğinde çürüyecek...

ve biz matruşka kadınları gibi tüm O puştları

rahmimizde öğütüp, yeniden doğuracağız.

FURFUR BİR BELLEKTİR

FURFUR BİR GECE VAKTİ SİNSİCE DÜNYAYA GELDİ...

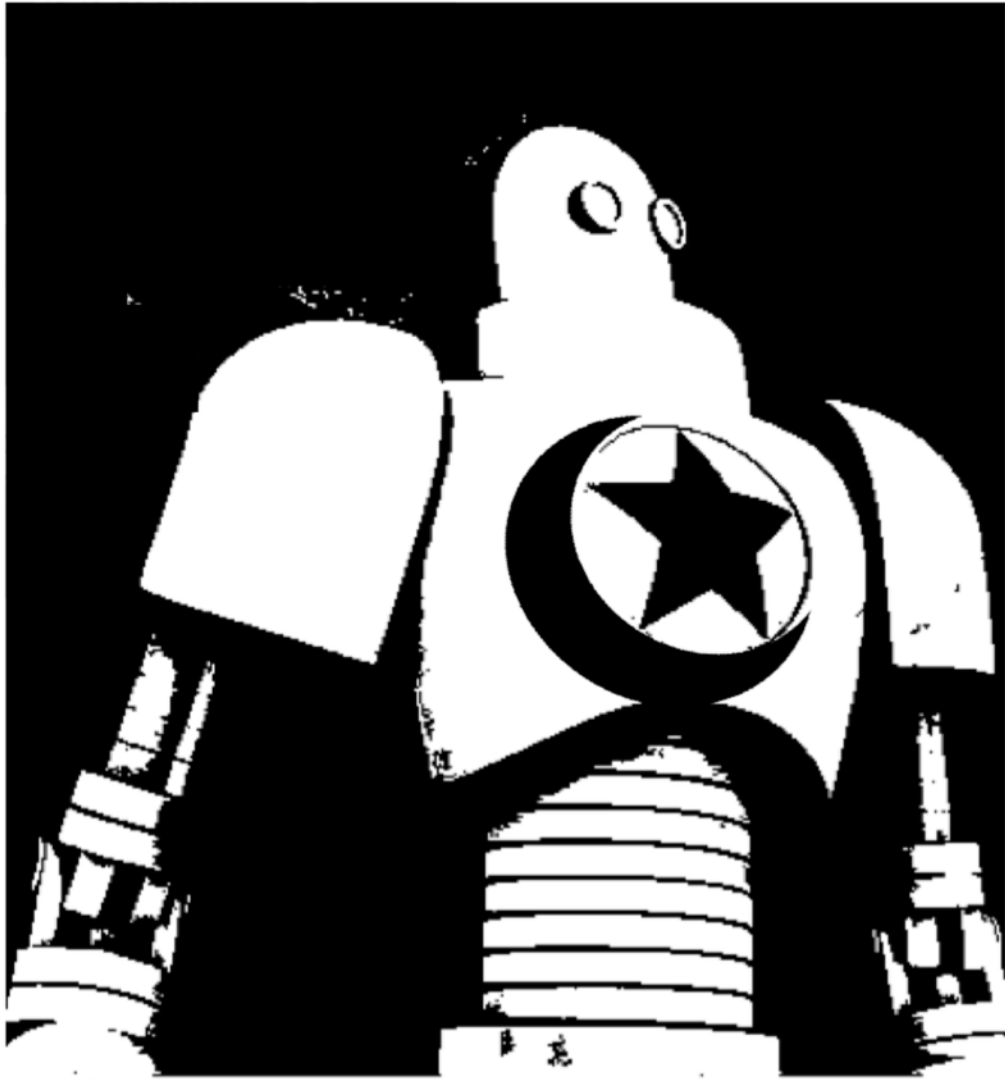
ARAMIZDA DOLANIP "21. YÜZYIL İÇİN 'Decadent' DİYE BAĞIRIYOR...

KULAKLARINIZI İYİ AÇARSANIZ ÇAĞRIYI DUYARSANIZ

furfur

Furfur, Madam Bara'nın ölü doğan hermafrodit piçinin adıdır- doğum ve ölümün kusursuz evliliğinin meyvesi...

MODERN

OIL!

ÇAĞRILMAYAN CEMAAT

ölüler
üniversitesi

KULT

9 786059 894241

KULT

